

Udskriftsdato: 13. december 2025

KEN nr 9106 af 15/09/1988 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-70-88 om boligindretning - boligstørrelse - carport - udvendig flisebelægning

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20055-88

Ankestyrelsens principafgørelse O-70-88 om boligindretning - boligstørrelse - carport - udvendig flisebelægning

Resume:

Der kunne ydes hjælp til merudgifter ved særlig indretning af et nyopført hus, så det blev egnet som opholdssted for et multihandicappet barn, der var permanent kørestolsbruger. Familien havde bygget et hus på 145 m², men da det fra Hjælpe-middeltjenesten var oplyst, at et hus på 105 m² opfyldte de krav, en familie med 1 handicappet barn kunne stille, blev hjælpen begrænset til et beløb, svarende til udgiften til indretning af et hus på 105 m².

Der kunne ikke ydes hjælp til merudgifter til køb af en særlig dyr byggegrund eller til opførelse af en carport, ligesom der blev givet afslag på hjælp til merudgifter til udvendig flisebelægning.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

05-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 59

Vejledninger:

Socialministeriets cirkulære nr. 152 af 17. december 1986 om hjælp til boligindretning, omsorgsarbejde og befordring efter bistanndsloven -

Sagsfremstilling:

K, der havde et multihandicappet barn, født i 1983 og permanent kørestolsbruger, søgte om hjælp til boligindretning med et beløb på ca. 380.000 kr. i forbindelse med indretning af et nyopført hus på 150 m².

I det ansøgte beløb indgik merudgifter til køb af en særligt beliggende byggegrund (150.000 kr.), opførelse af carport (5.500 kr.) og udvendig flisebelægning (11.000 kr.).

Det sociale udvalg gav afslag på ansøgningen med den begrundelse, at der kun kan ydes hjælp til ændring og indretning af allerede bestående beboelse, jf. § 48 i Socialministeriets bekendtgørelse af 4. november 1975.

K indbragte kommunens afgørelse for amtsankenævnet.

Amtsankenævnet hjemviste sagen til fornyet behandling i social- og sundhedsforvaltningen.

Nævnet fandt ikke, at socialforvaltningen kunne afvise at yde hjælp i henhold til bistanndslovens § 59 med den begrundelse, at hjælp til boligindretning alene omfatter hjælp til ændring og indretning af allerede bestående beboelse.

Ankenævnet fandt, at hjælp i henhold til § 59 også omfatter hjælp til indretning af ikke-eksisterende bygninger, såfremt hjælpen må anses for nødvendig, og det er hermed ikke tilstrækkeligt, at ændringen af bolig ud fra en gennemsnitsbetragtning må anses for hensigtsmæssig.

Ankenævnet fandt derfor, at K for socialforvaltningen måtte fremlægge tegninger m.v. af det hus, som hun måtte ønske at bygge, såfremt hun ikke havde et handicappet barn. Socialforvaltningen måtte herefter skønne over de eventuelle ændringer, der ville være nødvendige for at gøre boligen bedre egnet som opholdssted for barnet, hvorefter socialforvaltningen kunne yde den nødvendige hjælp.

Efter fornyet vurdering af sagen meddelte det sociale udvalg på ny afslag. Udvalget var stadig af den opfattelse, at de ansøgte boligindretninger var så bekostelige, at man ikke havde mulighed for at imødekomme ansøgningen.

Udvalget havde derfor besluttet at henholde sig til punkt 49 i cirkulæret om bistanstlovens § 59, hvoraf det fremgår, at det ved sager om foretagelse af mere omfattende og bekostelige ændringer, herunder indretning af værelse eller lignende, påhviler det sociale udvalg nærmere at undersøge, om en mere hensigtsmæssig eller økonomisk afhjælpning af boligforholdene, eventuelt ved flytning, kan tilvejebringes.

Udvalget fastholdt derfor sit afslag og ville i stedet tilbyde K en handicapvenlig lejlighed, såfremt hun ønskede at flytte til kommunen.

Ved kommunens behandling af sagen forelå en tegning af et hus, som K kunne have ønsket at bygge, hvis hun ikke havde haft et handicappet barn. Dette hus på 105 m² anså man i socialforvaltningen for at være tilstrækkeligt stort til K og familien, og i forbindelse med opførelsen af huset ville der være mulighed for at indrette det handicapvenligt.

K indbragte på ny sagen for amtsankenævnet.

Nævnet indhentede en udtalelse fra Hjælpe-middeltjenesten, hvis konklusion var, at det kan lade sig gøre at få en hensigtsmæssig bolig på 105 m² for en familie på 2 voksne og et barn, der er kørestolsbruger. Hjælpe-middeltjenesten fandt også, at barnet burde have et værelse på 16 m², og at der måtte være et badeværelse på fra 7,2 m² til 10 m² afhængig af ønsket/påkrævet udstyr og graden af selvhjulpenhed hos barnet.

I en af nævnet indhentet udtalelse om forskellige spørgsmål i sagen udtalte Socialstyrelsen med henvisning til Socialministeriets cirkulære af 17. december 1986 vejledende bl.a., at en kommune efter Socialstyrelsens opfattelse ikke har opfyldt sine forpligtelser efter § 59, hvis den afslår hjælp, såfremt ansøgeren ønsker en anden bolig-løsning end den, kommunen anbefaler. Kommunen må i givet fald yde familien hjælp, der svarer til det, der skønnes at ville kunne afhjælpe eller i betydelig grad formindske de boligmæssige ulemper ved ophold i eget hjem.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt socialforvaltningen bør tinglyse udgiften i huset, henviser Socialstyrelsen til pkt. 4 i ovennævnte cirkulære. Det sociale udvalg skal herefter foretage en vurdering af, hvorvidt de udførte forbedringer medfører en forøgelse af ejendommens værdi også for andre.

Forelagt disse udtalelser erklærede det sociale udvalg sig villig til at yde tilskud til eventuelle særindretninger i et hus på 105 m², fx højdeindstillelig håndvask, skydedøre, håndtag m.v.

Under hensyntagen til, at socialforvaltningen har oplyst, at man, såfremt K havde ønsket at bygge et hus på 105 m², da ville have erklæret sig villig til at hjælpe hende med indretning af dette, fandt ankenævnet ikke grundlag for at tage stilling til, om socialforvaltningen i stedet kunne have henvist K til en handicapvenlig lejlighed.

Under hensyntagen til, at det fra Hjælpe-middeltjenesten forelå oplyst, at en familie med et handicappet barn normalt kan indrette sig på 105 m², fandt ankenævnet imidlertid, at der var grundlag for at pålægge socialforvaltningen at yde K en hjælp, svarende til hvad det ville koste at få huset på de 105 m² indrettet, således at K, hendes samlever og barnet alle kunne have fået en hensigtsmæssig bolig.

Ankenævnet fandt derfor, at socialforvaltningen måtte undersøge hos det typehusfirma, som K ville have valgt til at bygge et hus på 105 m², hvad det ville koste at få flyttet skillevægge m.v., således at barnets værelse og badeværelset kunne få de af Hjælpe-middeltjenesten anviste størrelser, henholdsvis 16 m² og 10 m².

Det beløb, som det ville koste at indrette ovennævnte bolig, fandt ankenævnet skulle ydes K og familien i henhold til bistandslovens § 59, selvom familien senere hen har bygget et andet hus, end det, som K havde oplyst at ville have bygget, såfremt barnet ikke havde været handicappet.

For så vidt angår ansøgningen om hjælp i henhold til bistandslovens § 59 til hjælp til køb af bedre grund og herunder opsætning af carport, fandt ankenævnet ikke grundlag for at pålægge socialforvaltningen at yde hjælp i forbindelse med disse punkter, idet ankenævnet ikke fandt, at køb af bedre grund eller opsætning af carport kunne betragtes som en udgift, der kunne anses for en nødvendig hjælp i henhold til bistandslovens § 59.

Ankenævnet fandt endvidere, at der var grundlag for at pålægge socialforvaltningen at yde en sådan hjælp til flisebelægning, at der var mulighed for at transportere barnet ud og ind af huset og ud på eventuel terrasse, såfremt der ikke er mulighed herfor på anden måde.

Ankenævnet fandt endvidere, at tinglysning efter socialforvaltningens vurdering skulle ske i overensstemmelse med principperne i SM O-075-86.

Afgørelsen blev anket af K.

Ved indankningen anførte K bl.a., at de ca. 40 m², som husets størrelse var forøget med i forhold til det anbefalede hus på 105 m², er nødvendige, når der skal være plads til færden med kørestol i rimeligt omfang. K anførte videre, at Hjælpe-middeltjenesten, der har afgivet udtalelse i sagen, har baseret sit svar på generelle overvejelser uden personligt kendskab til barnet og dets handicap, og at Hjælpe-middeltjenesten alene har udtalt sig om størrelsen af barnets værelse og et badeværelse, uden at vurdere den rimelige størrelse af de øvrige rum.

Med hensyn til grunden anførte K, at denne er beliggende 3,5 km. fra en større provinsby, og at hun kunne have købt en grund 150.000 kr. billigere 11 km. fra byen, men at dette ville have gjort barnet 100% afhængig af transport.

Med hensyn til carport anførte K, at barnet, hvis der ikke findes carport, aldrig vil kunne komme til og fra bilen i dårligt vejr uden at blive gennemvåd. Dette vil betyde infektioner, som hun helst ikke må få.

Afgørelse:

Ankestyrelsen finder ikke grundlag for at pålægge det sociale udvalg at yde K hjælp efter bistandslovens § 59 til udvendig flisebelægning, idet en sådan belægning må anses som sædvanlig i forbindelse med opførelsen af et parcelhus. Ankestyrelsen ændrer således på dette punkt amtsankenævnets afgørelse.

Hjælp, der allerede måtte være ydet K til flisebelægning i overensstemmelse med nævnets afgørelse, vil dog ikke skulle tilbagebetales.

På alle øvrige punkter tiltræder Ankestyrelsen amsankenævnets afgørelse med de af nævnet givne begrundelser.